

HOFVISK, a. 2. (föga brukl.) Passande för ett hof. *Ett h-t skick. H-a maner.*

HOFVISKT, adv. (föga brukl.) Såsom det tillgår vid hofvet, såsom en hofman.

HOG, m. fl., se *Håg*, m. fl.

HOJTA, hån'jta, v. n. 1. (fam.) Med höga rop inana på hästarna; äfv. (i allm.) ropa högt och på ett stojande sätt. — *Hojtande*, n. 4.

HOKUS POKUS, hókuss pókuss, n. oböjl. 1) Ord, som taskspelare uttala vid sina konststycken; äfv. trollformel i allmänhet. — 2) (fig.) Knep. skälmsstycke. *Göra h. p.* — Skrifves äfv. *Hocus pocus*.

Anm. Uttrycket tros vara en förvrängning af latinska orden *Hoc est corpus*.

HOLK, se *Hålk*.

HOLLÄNDARE, hån'län'dare, m. 3. 1) Mansperson, hvilken som undersåte tillhör konungariket Holland; äfv. född, bosatt i Holland. — 2) Benämning på en maskin vid pappersbruk, som sönderskär de af stampverket söndermalda lumporna.

HOLLÄNDERA, v. a. 1. Bereda skrifpennor så, att de blifva klara och fasta. — *Holländering*, f. 2.

HOLLÄNDERI, n. 3. Landtgoods, der boskaps-skötseln bedrifves i stor skala, såsom på de stora holsteinska godsen, af holländska kolonister.

HOLLÄNSK, hån'län'dsk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Holland eller holländska nationen; som är född, inhemska, finnes, växer eller tillverkas i Holland; äfv. derifrån kommen, der brukad. *H-t papper, lärft.*

HOLLÄNSKA, hån'län'dska, f. 1. 1) Qvinna, född af holländska föräldrar, eller som längre tid vistats i Holland. — 2) (utan plur.) Holländska språket. *Tala h.*

HOLMA, v. a. 1. (af *Holme*) 1) (i forn-språket) Ringa in, inhägna. — 2) (jäg.) Gå omkring en trakt, för att se, om utspår finnas; äfv. gå omkring ett djur, så att det blifver inom kretsen. — *Holmande*, n. 4.

HOLME, m. 2. pl. *holmar*. Helt liten ö.

HOLMGÄNG, m. 2. (i gamla språket) Envig. — Kallades så, emedan platsen för dylika strider holmades, d. v. s. omgärdades med i krets ställda hasselkäppar.

HOLOTHURIER, hån'låturi'är, f. 3. pl. (nat. hist.) Benämning på ett slags tagghudiga stråldjur med något plattad kropp, beklädd med en läderlik hud och försedd med fotlika trefvare. Kallas på svenska äfven *Helsvansar*.

HOLZBLÄTT, n. sing. (färg.) Öakta blått.

HOMILETIK, hån'mileti'k, f. sing. (af gr. *Homilia*, sammankomst) Den vetenskap, som uppger frunderna och metoden för andlig vältalighet. Predikvetenskap.

HOMILETISK, hån'miletisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på homiletiken. *H-a skrifter*, religionstal, predikningar.

HOMOCENTRISK, hån'måsa'ntrissk, a. 2. (från gr.) Som har en och samma medelpunkt.

HOMOGEN, hån'måschän, a. 2. (från gr.) Likartad. — *Motsats*: Heterogen.

HOMOLOG, hån'målag, a. 2. (från gr.; geom.) Motsvarig i särskilta figurer eller i viss ordning.

HOMONYM, hån'mány'm, a. 2. (från gr.) Säges om ord, som i uttalet hafva lika ljud. Likljudande. — Brukas äfv. substantivt och betyder då: Likljudande ord.

HOMONYMI, hån'mány'mi, f. 3. Likhet i ljudet.

HOMÖPATI, hån'möpati, f. sing. (från gr.) Benämning på den metod af läkekonsten, enligt hvilken, för att häfva en sjukdom, sådana medel böra användas, hvilka hos en frisk människa framkalla de sjukdomssymtomer, som tillhöra den för handen varande sjukdomen. — *Motsats*: Allopati.

HON, bronk, pron. pers. f. *Hon skrattar, gråter*. — Brukas stundom i tilltal till en ringare person, då man vill visa mera höflighet, än om man säger *Ni*, och mindre förtrolighet, än om man säger *Du*, t. ex.: *Hör hon, gif mig halten der borta. Hon kan sitta ner så länge.*

HONA, hõna, f. 1. Djur af qvinliga släktet. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: *Djur-, Räf-, Varg-, Björn-, Domherrehona*, m. fl.

HONBLOMMA, hõnblõmma, f. 1. Blomma med endast pistiller.

HONGLÅ, se *Hångla*.

HONING, se *Honung*.

HONKÖN, hõntjõ'n, n. 3. Det qvinliga släktet af djur eller växter.

HONNETT, hånä'tt, a. 1. (fr. *Honnête*) Rätt-skaffens, hederlig; anständig; billig.

HONNÖR, hånö'r, m. 3. (fr. *Honneur*) 1) (utan plur.) Heder, ära; ärebetygelse. — 2) Den hedersbetygelse, som af militär, enligt bestämda regler, visas alla sådana personer, hvilka man är skyldig en synnerlig aktning. *Militärisk h.* — 3) *Göra h.* säges om en husfru, då hon med erforderlig uppmärksamhet bemöter de gäster, som göra besök eller äro bjudna. — 4) (i vissa kortspel) Benämning på de högre trumfen.

HONOM, hånõmm o. hånõmm, dat. o. ackus. af pron. pers. *Han. Gif h. detta. Jag ser h.*

HONORARIUM, --råriumm, n. 3. pl. — *rier*. (lat.) Hederslön, arvode, som lemnas skrifställare, doktorer, m. fl.

HONORATIORES, ---tsidråss, pl. (lat.) De mera ansedda i en stad, på en ort.

HONORERA, v. a. 1. (fr. *Honorer*) 1) Hedra, ära; äfv. högakta. — 2) Betala (skuld), inlösa (vexel, revers, o. d.).

HONUNG, hån'nung, ell. **HONING**, hån'ning, m. sing. En söt saft, som af bien och några andra insekter af steklarnes ordning, t. ex. humlor och getingar, samlas af örter och beredes till föda för deras larver, samt finnes uti piporna i honungskakorna. *Söt som h. Blanda, smörja med h.* — Skrefvs fordom *Hannog*. — *Se. H-sgul, -slik, -srik, -ssmak, -söt.* [Håning; Håning.]

HONUNGSBI, n. 4. Se *Arbetsbi*.

HONUNGSBLOMMA, f. 1. Se *Desmans-Ofris*.

HONUNGSBRÖD, n. 3. Bröd, bestruket med honung.

HONUNGS DAGG, m. sing. 1) Honungssöt vätska, hvarmed, viss tid på sommaren, löf och blad befinnas öfverdragna, och som tros härleda sig af bladlössens afsöndringar. — 2) En liten svampart, som förekommer på ytan af blad. *Erysiphe communis*. Kallas äfv. *Mjöldagg*.

HONUNGSFJÄLL, n. 3. (bot.) Benämning på gräsens kronfjäll.

HONUNGSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Släkte af Sparfåglarnes ordning, med öfver 100 arter, bland hvilka finnas de minsta af alla bekanta fåglar; utmärka sig genom sina präktiga fjädrar och söka sin föda i blommor, ur hvilka de med den spetsiga näbben upphämta insekter, som hafva sitt tillhåll vid honungshusen. *Trochilus*. Kallas äfv. *Colibri*.